

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet en het raadsel van Roderik

met tekeningen van Juliette de Wit



ploegsma

Voor Lia

Kijk ook op

www.ploegsma.nl

www.viviandenhollander.nl

www.juliettedewit.nl

AVI 6

ISBN 978 90 216 6506 1 / NUR 282/287

Tweede druk 2008

© Tekst: Vivian den Hollander 2007

© Illustraties: Juliette de Wit 2007

Vormgeving omslag: Joen Design, Wormer

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2007

Alle rechten voorbehouden.



Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.



Het landhuis

‘Roderik? Oud landhuis?’ herhaalt Spekkie. Eigenlijk heet ze gewoon Marloes. Maar omdat ze altijd spekkies eet, noemt iedereen haar Spekkie.

Ze zit op de kamer van Sproet.

‘Er is dus iets met mijn opa,’ legt hij uit. ‘Die werkt op het landhuis van jonkheer Roderik. En daar is deze week wat gestolen.’

‘Gestolen?’ Spekkie haalt meteen haar opschrijfboekje uit haar tas. Dat boekje heeft ze altijd bij zich. Altijd wil ze speurder spelen. En alles wat haar opvalt, schrijft ze op.

‘Is de dader al gepakt?’

‘Nee,’ zegt Sproet. ‘Er zijn geen sporen van inbraak gevonden. En daarom moest mijn opa het slot van de deur vervangen. Maar hij struikelde. En nu zit hij thuis met een verzwikte enkel.’

‘Wat zielig voor je opa.’

‘Zeker zielig. En omdat hij alleen is, ga ik zo met mijn vader naar hem toe.’

Spekkie kijkt een beetje sip. ‘En onze spreekbeurt dan? We zouden juist vandaag een onderwerp bedenken.’

Sproet haalt zijn schouders op. ‘Sorry. Ik kan er niks aan doen. Mijn moeder is er niet. En ik mag niet alleen thuisblijven van mijn vader.’

Spekkie stopt een spekkie in haar mond. Dat doet ze altijd als ze wil nadenken.

‘Mag ik niet mee?’ stelt ze dan voor. ‘Bij jouw opa kunnen we het toch ook over de spreekbeurt hebben?’

Sproet aarzelt. Hij kent zijn vriendin langer dan vandaag.

‘Wil je dat echt?’ vraagt hij. ‘Of heb je andere plannen?’

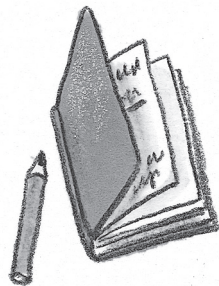
‘Tja...’ zegt Spekkie geheimzinnig. ‘Vraag nou eerst maar of het mag.’

En terwijl Sproet op zoek gaat naar zijn vader, doet Spekkie haar boekje open. Snel schrijft ze iets op.

Diefstal in het landhuis.

Dader onbekend.

Er zijn ook geen sporen gevonden.



‘Spekkie? Mee naar opa?’ Daan, de vader van Sproet, krabt op zijn hoofd. ‘Ik weet niet of dat wel handig is. Ik wil boodschappen voor opa doen. En ik moet wat zaken voor hem regelen.’

‘Dan is het toch juist fijn dat Spekkie meegaat?’ gaat Sproet door. ‘Anders verveel ik me suf.’

Daan laat zich overhalen.

En zo zitten Spekkie en Sproet even later achter in de auto. Op weg naar het landhuis waar opa werkt.

Na een tijdje stopt Daan voor een groot hek. Daarachter is een brede oprijlaan. En aan het eind daarvan ligt een groot en deftig landhuis.

‘Zo! Woont jouw opa daar?’ Spekkie weet niet wat ze ziet.

‘Daar werkt hij alleen,’ legt Sproet uit.

‘Achter het landhuis staat het oude koetshuis. En in een deel daarvan woont mijn opa.’

Daan rijdt intussen de oprijlaan op.

Eromheen ligt een mooie tuin.

Verderop is een man bezig de heg te knippen.

Als Daan toetert, steekt hij zijn hand op.

Spekkie bekijkt de man nieuwsgierig. Hij is

mager en zijn lange haar zit vastgebonden in een staart. 'Is dat die Roderik?'

Sproet ligt dubbel. 'Nee, gekkie. Een jonkheer draagt toch geen vuile broek en laarzen?'

'Weet ik veel.' Spekkie krijgt een kleur. 'Ik heb nog nooit zo iemand gezien.'

'De jonkheer is heel deftig,' legt Sproet uit. 'Hij is van adel. En die man daar is Teun. Hij zorgt voor de tuin.'

Spekkie wil de tuinman beter bekijken. Maar hij verdwijnt net achter een struik.



Horen, zien en... zwijgen

'Hier woont mijn opa dus,' zegt Sproet. Ze staan voor het koetshuis. Een deel is omgebouwd tot huis. Het andere deel wordt nog gebruikt als stal, en daarin staat een oude koets. Toen ze er met de auto langsreden, heeft hij die gezien.

Zijn vader belt aan. Een vrouw in een witte jurk en met een hippe bril op doet open. Zou dat een verpleegster zijn? denkt Sproet. Hij krijgt gelijk, want de vrouw zegt: 'Hallo, ik ben zuster Sofie. Ik ben net op bezoek bij de patiënt.' Ze laat iedereen binnen.

Opa zit in zijn leunstoel. Zijn voet ligt op een krukje voor hem. Eromheen zit een dik verband.

'Fijn dat jullie er zijn,' zegt hij blij. 'En wie is dat knappe meisje?'

Spekkie bloost ervan. 'Ik ben Marloes.' Ze geeft opa een hand. 'Maar omdat ik graag spekkies eet, noemt iedereen me Spekkie.'

'Leuke naam,' grinnikt opa. Hij wijst naar

het verband om zijn voet. 'Mij kun je nu beter Hinkepoot noemen.'

'Doet uw enkel erg pijn?' vraagt Sproet bezorgd.

'Alleen als ik mijn voet beweeg,' legt opa uit.

'Maar over een paar dagen kan ik vast weer lopen.'

'Ho, ho!' zegt Sofie. 'Daar zou ik maar niet op rekenen, meneer De Wit. U mag voorlopig écht niet op die voet staan.'

'Kan ik ook niet met stokken lopen?'

Sofie schudt streng haar hoofd. 'Ook dat mag



niet. Uw enkel geneest alleen door rust.'

'Heb ik even pech,' zegt opa met een sip gezicht. 'De jonkheer zal niet blij zijn als hij dat hoort.'

'Hoezo niet?' vraagt Sproet.

'Lees zelf maar.' Opa wijst naar een krant die naast hem ligt. Op de voorpagina staat met vette letters: *Opnieuw inbraak in het landhuis.*

Spekkie is meteen vol aandacht. 'Wat is er verdwenen?'

'Twee zilveren kandelaars,' zegt opa.

'Echte oude. En die zijn erg duur.'

'En hoe is de dief binnengekomen?'

'Dat is een raadsel,' gaat opa door.

'Daarom moest ik dus het slot op de deur vervangen. Nu komt daar niks van terecht.'

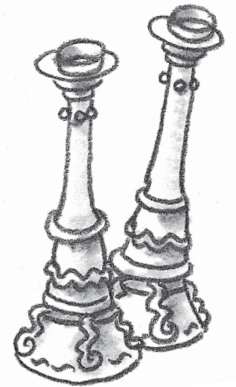
Zuchtend staart hij naar zijn voet.

Sofie klopt hem op zijn arm. 'Kom, kom, meneer De Wit. Niet zo somber. Ik denk dat Teun zo'n klusje ook best kan doen.'

Teun? denkt Spekkie. Dat is toch de tuinman?

Daan vraagt: 'Kent u hem?'

'Tuurlijk. Ik ken bijna iedereen hier in de buurt. Dat heb je als je verpleegster bent. Ik





beroepsgeheim, zoals u weet.’
‘Horen, zien en... zwijgen dus,’ zegt Daan.
Sofie knikt. ‘U begrijpt het helemaal.’
En voordat iemand nog wat kan vragen,
zegt ze zakelijk: ‘Helaas moet ik er nu weer
vandoor. Dag, meneer De Wit. Sterkte met
uw enkel. U weet het: rust is érg belangrijk.
En als er iets is, kunt u me bellen.’
Ze steekt haar hand op en loopt naar buiten.
Gehaast pakt ze haar fiets.
Spekkie staart haar door het raam na.
Dan doet ze haar boekje open. Snel schrijft ze
op:
*Zuster Sofie ontmoet.
Wat is er met Teun?*

De bulldog

Als Sofie vertrokken is, gaat Daan boodschappen doen. Spekkie en Sproet blijven achter bij opa. Ze praten eerst een tijdje over school en andere dingen.

Maar al gauw vraagt Spekkie nieuwsgierig: 'Is er al vaker ingebroken in het landhuis?'

'Nee,' zegt opa. 'Tot vorige week. Eerst verdween een bronzen beeldje. En gisteren waren plotseling de zilveren kandelaars weg.'

'En is er twee keer geen dief gezien?'

Opa schudt zijn hoofd. 'Maar toen het beeldje verdween, had de jonkheer de tuindeur open laten staan. Dus misschien kwam de dief zo naar binnen.'

'Dat zou goed kunnen,' knikt Spekkie. 'En de laatste keer?'

'Toen waren alle deuren dicht,' zegt opa.

'Edward, de butler, let nu extra goed op.'

'De butler?' herhaalt Spekkie. 'Is dat een soort hond?'

Opa schiet in de lach. 'Laat Edward dat maar

niet horen!' Hij krabt nadenkend op zijn hoofd. 'Tja, hoe zal ik het uitleggen? Een butler is eigenlijk een deftig woord voor assistent. Maar eerlijk gezegd heeft Edward best wat van een bulldog weg. En nu we het toch over hem hebben: willen jullie een briefje naar hem brengen?'

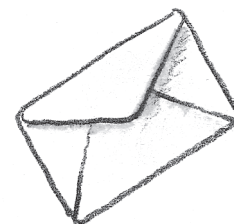
'Tuurlijk,' zegt Spekkie. En ze denkt: dit is dé kans om rond te neuzen in het landhuis!

Ze is blij als Sproet ook ja zegt.

Opa heeft het briefje al klaar liggen. Hij stopt het in een envelop en geeft die aan Sproet.

'Niet te lang wegblijven, hoor,' waarschuwt hij nog.

Maar Spekkie en Sproet zijn de deur al uit.



'Durf jij?' Spekkie staat met Sproet voor de grote, glimmende deur van het landhuis.

In gedachten ziet ze een valse bulldog met scherpe tanden op hen af springen. Daardoor is ze voorzichtiger dan normaal.